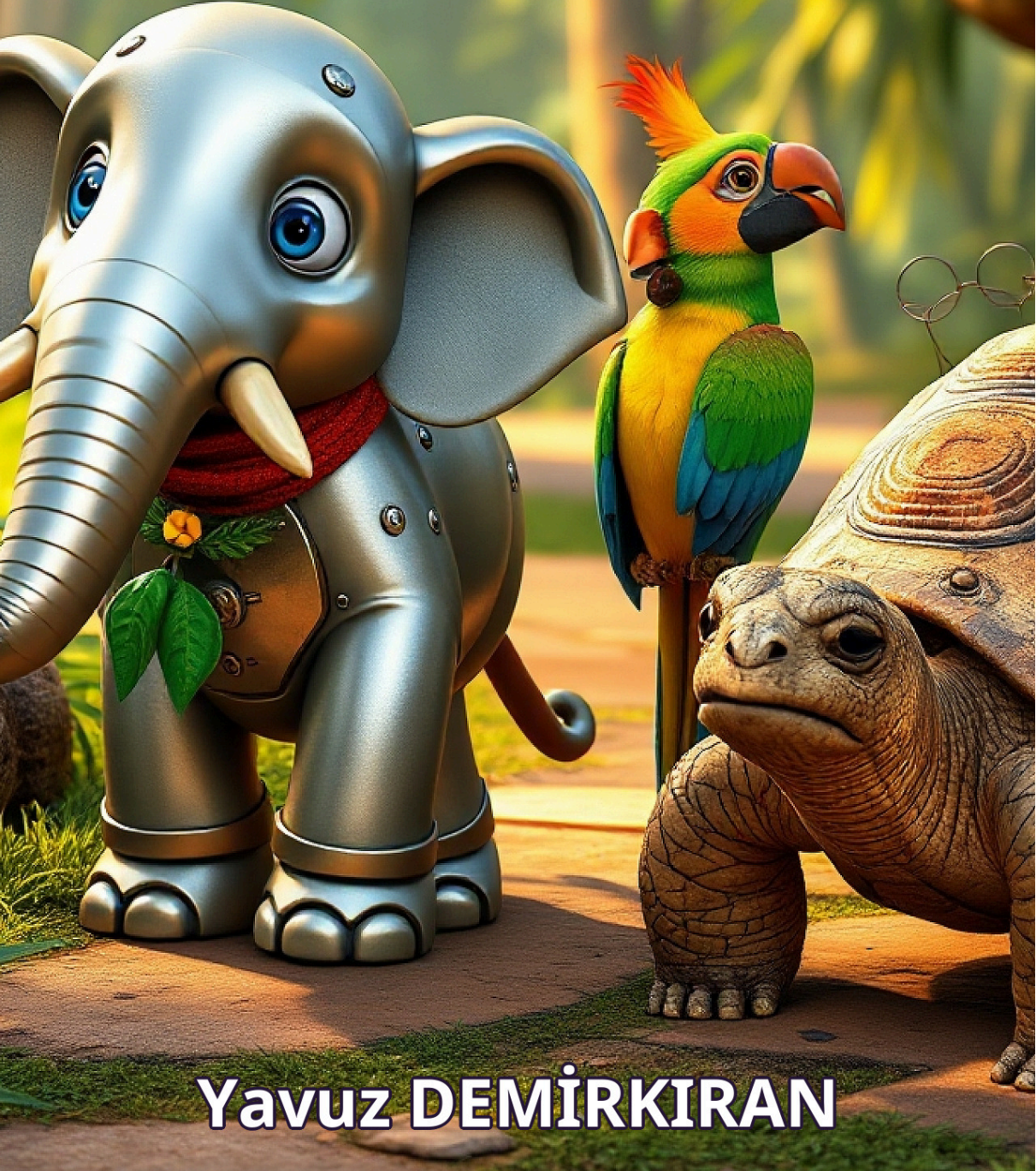

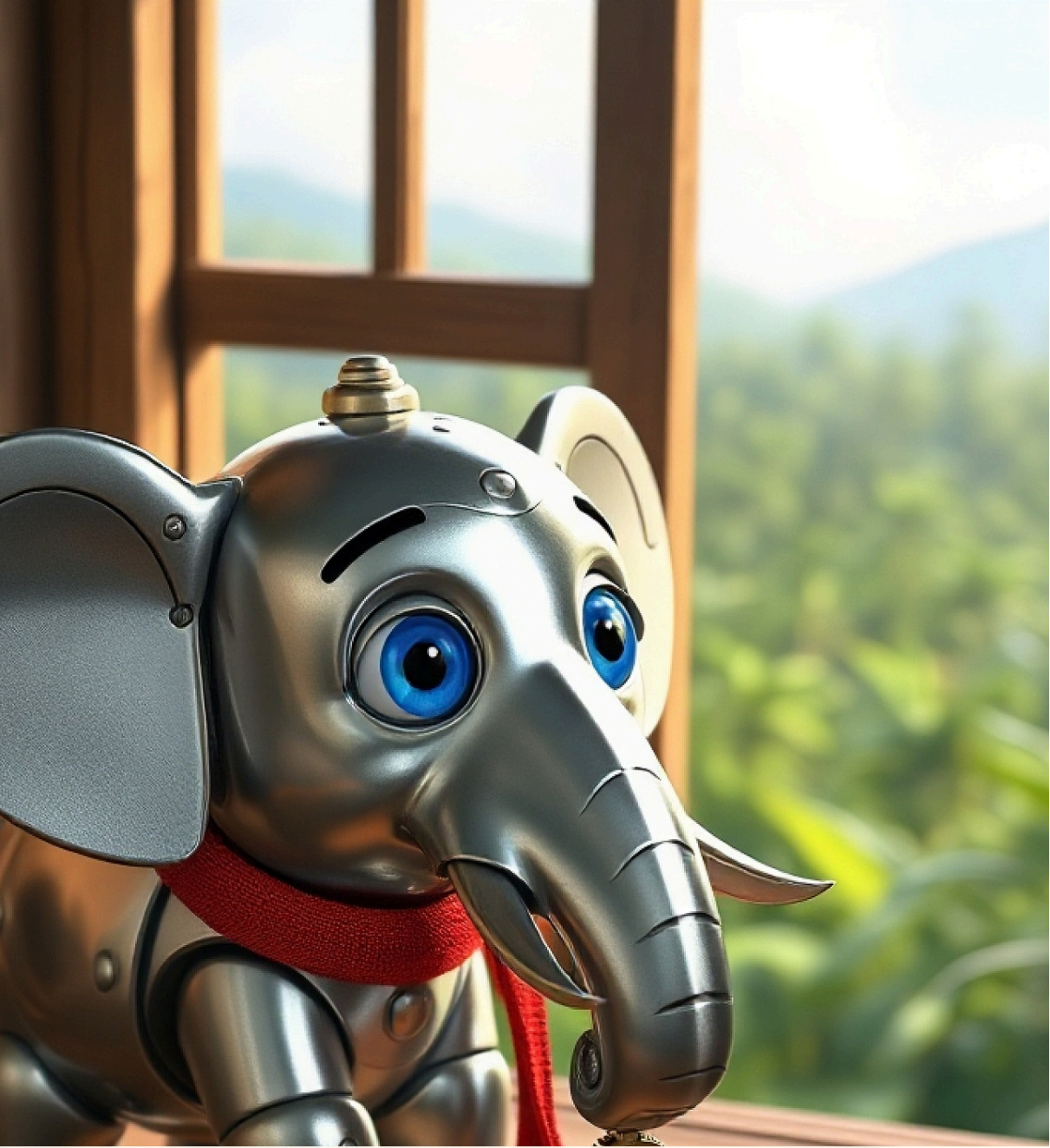
Kurmalı Fil

Yavuz DEMİRKIRAN

Kurmalı Fil

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil ormanın üstündeki sessiz bir tepenin yükseklerinde küçük bir atölye vardı. İçinde, parlak gümüş-gri gövdesi, pırıl pırıl perçinleri ve dizlerinde pirinç dişlileri olan kurmalı bir fil yaşıyordu. Parlak mavi cam gözleri usulca kırpılıyordu. Küçük yuvarlak kulakları her sesi yakalamak için dönüyordu. Her şeyden çok, tepeden aşağı yuvarlanıp aşağıdaki vahşi yeşil ormanı keşfetmeyi hayal ediyordu.

Her sabah kurmalı fil, atölyenin penceresinden ormanı izlerdi. Yaprakların arasında parlayan rengârenk kuşları ve uzun sarmaşıklarda sallanan maymunları görürdü. 'Ne harika bir dünya,' diye fısıldardı, uzun bölmeli hortumu heyecanla kıvrılarak. Güçlü metal hortumuyla taşları kaldırma alıştırmaları yaparken küçük pirinç kurma anahtarı dönerdi. Bir gün dışarıda işe yarar olmayı umuyordu.

Güneşli bir sabah atölyenin kapısı açıldı ve küçük fil, sağlam metal tekerlekleriyle çimenli tepeden aşağı yuvarlandı. Yeşil yapraklar gümüş yanlarına sürtündü. Sıcak orman havası çiçek ve yağmur kokuyordu. Mavi cam gözleri hayretle kocaman açıldı. 'Merhaba, orman!' diye seslendi ve kauçuk uçlu hortumuyla ağaçlara el salladı. Bu, hep hayalini kurduğu maceraydı.

Kısa süre sonra uzun kıvrık kuyruklu, sıcak kahverengi bir maymun bir daldan atlayıp tam önüne indi. 'Merhaba! Ben Mira,' dedi, parlak metal gövdesine kıkırdayarak. 'Sen gördüğüm en parlak filsin!' Boynunda yeşil yapraklardan örülmüş bir kolye, bir kulağının arkasında küçük sarı bir çiçek vardı. 'Gel arkadaşlarımla tanış,' dedi, 'orman ziyaretçileri sever!'

Mira, geyiklerin ve tavşanların zıpladığı kıvrımlı bir hayvan yolunda önden gitti. Cesur bir papağan, canlı zümrüt yeşili ve sarı tüylerini çırparak aşağı süzüldü. 'Ben Olive!' diye bağırdı, turuncu gagası takırdadı. Uzun bir hayvan sırası onun arkasından geldi. Hepsi kurmalı file bakıp dişlileri ve perçinleri hakkında fısıldaştı. Utandı ama mutluydu. Farklı olmak, diye düşündü, oldukça heyecan vericiydi.

Güneşli bir açıklığın kenarında, burnunda gözlükleriyle yavaş ve bilge Büyükbaba Kaplumbağa oturuyordu. Yosunlu kahverengi kabuğu bir el arabası kadar genişti. 'Hoş geldin, küçük gezgin,' dedi sakın, yumuşak bir sesle. 'Bu yol, hayvanların nehre giden tek yolu. Her sabah hepimiz su içmek için buradan geçeriz.' Kurmalı fil başını salladı ve neşeli kalabalıkla birlikte yuvarlandı.

Aniden Olive adlı papağan ağaçların tepesinde yükseklerle uçtu ve yüksek sesle uyarıcı bir çığlık attı. 'Ah hayır! Ah hayır! Acele edin, herkes, acele edin!' Parlak tüylerini hızla çırpıp patikanın etrafında döndü. 'Yola kocaman bir ağaç devrilmiş!' Hayvanlar nefeslerini tutup ileri koştular, kuyrukları ve kulakları seğiriyordu. Şimdi ne yapabilirlerdi?

İşte oradaydı: önemli hayvan yolunun tam üzerine devrilmiş, kalın ve ağır, dalları birbirine dolanmış kocaman bir ağaç. Geyikler üzerinden atlayamıyordu. Tavşanlar altından sürünemiyordu. Serin, tatlı suyuyla nehir diğer taraftaydı. 'Yolumuz kapandı!' diye sızlandı Mira, kıvırcık kuyruğu sarkarak. Herkes itti ve çekti ama ağır kütük yerinden kımıldamadı.

'Hep birlikte itelim!' diye bağırdı Olive. Hayvanlar homurdanıp soludular, ayakları yapraklarda kaydı. Büyükbaba Kaplumbağa var gücüyle denedi ama yavaş ve yaşlıydı. Ağaç bir milim bile kımıldamadı. 'Çok ağır,' diye iç çekti küçük bir tavşan. 'Bugün nehre asla gidemeyeceğiz.' Herkes yorgun ve üzgün oturdu, kocaman kütüğe bakakaldı.

Kurmalı fil sessizce ileri yuvarlandı. Devrilmiş ağaca, sonra uzun bölmeli metal hortumuna baktı. 'Belki ben yardım edebilirim,' dedi usulca. Hayvanlar ona döndü. 'Hortumum güçlü,' dedi. 'Metalden yapıldı ve metal kaldırmak için iyidir.' Mira başını yana eğdi. 'Gerçekten mi?' diye sordu. 'O kadar büyük bir şeyi gerçekten kaldırabilir misin?'

Kurmalı fil, uzun bölmeli hortumunu devrilmiş ağacın en kalın yerine doladı. Pirinç dişlileri vızıldayıp takırdadı. Parlak mavi cam gözleri çabayla parladı. Yavaşça, yavaşça, ağır kütüğü yukarı, yukarı, yukarı, yolun çok üstüne kaldırdı. Hayvanlar kocaman gözler ve açık ağızlarla izledi. Tek biri bile ses çıkarmadı.

Hafif bir gümbürtü ve yumuşak bir vınlamayla kurmalı fil ağacı savurup yoldan çok uzağa, eğrelti otlarının arasına itti. Yol açıldı! 'Yaşasın! Yaşasın!' diye bağırdı Mira, yerinde zıplayarak. Olive sevinçle çığlık attı ve havada taklalar attı, kırmızı kuyruk tüyleri parıldadı. Bütün hayvanlar el çırdı, tepindi ve dans etti. 'Başardın!' diye bağırdılar. 'Kahramanımız!'

Büyükbaba Kaplumbağa gülümsedi ve bilge yaşı başını salladı. 'Görüyorsun,' dedi, 'metal hortumun bize tuhaf göründü ama en büyük armağanın oldu. Farklılıkların senin gücündür, küçük dostum.' Mira filin parlak gümüş bacağına sarıldı. 'Hiç de tuhaf değilsin,' dedi. 'Olduğun gibi harikasin.' Kurmal filin içi ısındı.

O akşam bütün hayvanlar açık yoldan birlikte nehre yürüdü. Kurmalı fil yanlarında yuvarlandı, kırmızı atkısı dalgalandı. Geyikler tavşanların yanında su içti ve Olive onun metal dişine tünedi. Mira sırtına binip güldü. 'Bizimle kal,' dedi. 'Orman artık senin evin.' Mutlulukla başını salladı, mavi cam gözleri parladı.

O günden sonra kurmalı fil her sabah ormanı keşfetti. Yüksek dallardan ağır mangoları indirdi ve yoldaki küçük taşları temizledi. Ama devrilmiş ağacı hep hatırladı. Hayvanlar onun gümüş gövdesinin geldiğini görünce sevinçle bağırdı. 'İşte kahramanımız geliyor!' diye seslendiler. O da uzun metal hortumuyla el sallayıp gülümserdi.

Tepedeki sessiz atölyeye döndüğünde küçük fil aşağıdaki ormana baktı. Önemli bir şey öğrenmişti: farklı olmak harika bir şey olabilir. Bir zamanlar herkese tuhaf gelen metal gövdesi ve güçlü hortumu arkadaşlarına yardım etmişti. Artık o gerçek bir orman kahramanıydı ve dostlarla dolu yeşil orman onun eviydi.